

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. J. P.**
zastoupen advokátem Mgr. Romanem Moussawi
sídlem Pařížská 11, 110 00 Praha 1 – Josefov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 51663/17/5200-10422-711621 ze dne 4. 12. 2017, ve věci daně z příjmů fyzických osob

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 4. 12. 2017, č. j. 51663/17/5200-10422-711621 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Romana Moussawi, advokáta se sídlem Pařížská 67/11, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2017, č. j. 51663/17/5200-10422-711621, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 10. 6. 2016 č. j. 2253514/16/3216-50523-809746, kterým byla žalobci na základě zjištění učiněných během daňové kontroly vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 ve výši 1 110 460 Kč.
2. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož finanční orgány obou stupňů považují částku 7 473 495 Kč za příjem žalobce, ačkoli byla určena jinému subjektu. V rámci daňové kontroly bylo jednoznačně zjištěno, že předmětné finanční prostředky zaslané na účet žalovaného, nebyly určeny jemu, ale jednalo se o finanční prostředky, které odesílatelé hradili na základě faktur vystavených společností Avanti spol. s r. o. (dále jen „Avanti“), kdy bylo zjištěno, že hrazeno bylo z důvodu řádného dodání požadovaných služeb. Odesílatelé úhrady provedli s tím, že se jedná o úhradu společnosti Avanti, a tak také o úhradách účtovaly. Skutkovými zjištěními z řízení je tak jednoznačně vyvrácen závěr finančních orgánů, že předmětná částka představuje „ostatní příjem“ dle § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“). Účelem a výsledkem všech úhrad bylo zvýšení majetku jiného daňového subjektu, než je žalobce. Je nelogické, aby byly úhrady pro společnost Avanti považovány za příjem žalobce, protože by to znamenalo, že odesílatelé finančních prostředků stále této společnosti fakturované částky dluží. Otázka, zda a jak byly vypořádány vztahy mezi žalobcem a společností Avanti není relevantní; i kdyby nějaká část skutečně vypořádána nebyla (což se nestalo), jednalo by se na straně žalobce o bezdůvodné obohacení, nikoli o jeho příjem.
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 4. 2018 poukázal na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a uvedl, že žalobce byl v řízení povinen prokázat, že předmětné finanční prostředky, které obdržel ve druhé polovině roku 2013 na soukromý bankovní účet, nejsou předmětem daně z příjmů dle § 3 odst. 4 ZDP, nebo že tyto příjmy jsou dle § 4 ZDP od daně osvobozeny, popř. že se jedná o příjmy již zdaněné. Žalobce však řádně neprokázal zúčtování uvedených prostředků se společností Avanti, jediné tak by dle žalovaného prokázal, že s těmito finančními prostředky „reálně“ nedisponoval. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující. Správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že v roce 2013 byly ve prospěch soukromého bankovního účtu žalobce

připsány finanční prostředky v celkové výši 8 527 494,58 Kč, přičemž žalobce přiznání k dani z příjmů za předmětné zdaňovací období nepodal. Správce daně proto žalobce výzvou ze dne 23. 10. 2014 vyzval k podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Žalobce výzvě nevyhověl a sdělil správci daně, že se nejedná o jeho příjmy, nýbrž o příjmy společnosti Avanti. Správce daně následně u žalobce zahájil za předmětné zdaňovací období dne 27. 1. 2015 daňovou kontrolu. Správce daně dospěl k závěru, že žalovaný neprokázal, že částka 7 473 495 Kč není předmětem daně z příjmů nebo že tyto příjmy jsou od daně osvobozeny, popř. že se jedná o příjmy již zdaněné. Platebním výměrem ze dne 10. 6. 2016 č. j. 2253514/16/3216-50523-809746 byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 ve výši 1 110 460 Kč. Proti tomuto výměru se žalobce odvolal. Žalovaný po doplněném dokazování prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl (odst. 67): *„meritem posuzované věci bylo, zda daňový subjekt obdržel finanční prostředky na základě mandátní smlouvy. Odvolací orgán konstatuje, že předloženými důkazními prostředky bylo prokázáno, že ano, ale jelikož daňový subjekt neprokázal, jak s nimi naložil, případně, že tak učinil jménem mandanta (společnosti AVANTI) a disponoval s nimi, považuje odvolací orgán předmětné finanční prostředky za »reálný« příjem daňového subjektu.“*

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
7. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti
8. Podle § 3 odst. 2 ZDP se příjmem rozumí příjem peněžní i nepeněžní dosažený i směnou. Podle § 10 odst. 1 ZDP jsou ostatními příjmy ty příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, pokud nejde o příjmy podle § 6 až 9 citovaného zákona.
9. Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 5 správce daně prokazuje a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného

obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.

10. Pokud se týče vymezení „příjmu“, který podléhá dani ve smyslu ZDP, žalovaný v obecné rovině správně poukázal na judikatorní závěry, podle nichž *„příjmem podléhajícím dani z příjmů fyzických osob podle zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, je zvýšení majetku daňového poplatníka. Musí se přitom jednat o příjem skutečný, a nikoliv toliko zdánlivý. To znamená, že se toto zvýšení majetku musí v právní sféře daňového poplatníka reálně projevit, a to tak, aby bylo pro poplatníka skutečně využitelné“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 42/2005-136 ze dne 12. 1. 2006, publ. pod č. 843/2006 Sb. r. NSS). Ve vztahu k aplikaci § 10 odst. 1 ZDP Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Afs 23/2011-109 ze dne 17. 5. 2012, publ. pod č. 2677/2012 Sb. r. NSS, uvedl, že *„je třeba v první řadě zkoumat, zda při uskutečnění příjmu dochází také ke zvýšení majetku daňového subjektu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 650/05, č. 130/2007 Sb. ÚS). Příjmem podléhajícím dani z příjmů fyzických osob je zvýšení majetku daňového poplatníka. Musí se jednat o příjem skutečný, a nikoliv toliko zdánlivý.“*
11. Uvedené obecné postuláty však nebyly na skutková zjištění v projednávané věci řádně aplikovány. Mezi stranami není sporu co do skutkového závěru, že předmětná částka 7 473 495 Kč sestává z plateb, jimiž třetí osoby plnily své závazky vůči společnosti Avanti na základě mandátní smlouvy mezi uvedenou společností a žalobcem. Z uvedeného plyne, že prostředky, které byly připsány na účet žalobce, náležely jiné osobě. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Afs 69/2007-66 ze dne 25. 7. 2008, prokáže-li daňový subjekt, že prostředky ve sféře jeho dispozice náležejí třetí osobě, jedná se o pozitivní skutečnost komplementární k negativní skutečnosti, kterou je třeba prokázat, a sice že zjištěné prostředky nejsou zdanitelným příjmem.
12. V dané věci tak žalobce unesl důkazní břemeno, které jej tížilo, neboť rozptýlil pochybnosti správce daně, spočívající v pouhém zjištění připsání peněžních částek na jeho soukromý účet. Pokud následně finanční orgány nutily žalobce prokázat, jakým způsobem došlo k vypořádání jeho závazků se společností Avanti, činily tak bez opory v zákoně, neboť takováto skutečnost nemá vztah ke zjištění, které založilo původní pochybnost správce daně. Bylo by naopak na správci daně, aby prokázal, že došlo k nějaké nové skutečnosti, na základě níž se finanční prostředky, které prokazatelně patřily třetí osobě (společnosti Avanti), staly reálnou součástí majetku žalobce.
13. Vzhledem k tomu, že žaloba je důvodná, soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl zavázán k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšného žalobce.
15. Uplatněné náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměna zástupce za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepsání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“) částku 3 100 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč. Jelikož je právní

zástupce plátcem DPH, je jeho odměna navýšena o částku 1 428 Kč, která odpovídá 21% DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení tedy činí 11 228 Kč.

16. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, **může** oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 5. prosince 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu